

JANNIK

Skyerne på himlen var grå, piskede skumtoppe, der aspirerede til miniudgaver af tornadoer. Jannik stoppede op uden for indgangen til klublokalet. Et vindstød blæste en håndfuld blade op på hans bukseben. Han rystede dem af sig og lænede hovedet bagover, trak vejret langsomt ind og nød duften af frosten, der lå i luften.

Han tog sin mobiltelefon op af frakkelommen. 7.59. Det var tid. Han trådte ind i klublokalet og ventede på Lasse og Michael, der dukkede op kort efter. De lyttede opmærksomt, mens han satte dem ind i situationen.

”I må vente på, at han opsøger mig igen. Når han gør det – så afleder I ham.”

Lasse lagde benene over kors og strittede med den ene pegefinger. ”Hvordan gør vi det? Manden lyder jo forrykt.”

”I må lege Jehovas vidner. Find nogle af dem på gågaden og få nogle brochurer.”

”Tror du, at en fyr som Edgar gider at høre på Jehovas nonsens?”

”Nej, og det er netop pointen. Han voksede op hos Jehovas vidner og blev udstødt som 18-årig. Det er afgørende, at I er intimiderende og ikke bare slipper ham. I skal virkelig gøre livet surt for ham, hvis han begynder at nærme sig mig.”

”Okay. I hvor mange dage forventer du, at vi følger dig?”

”Bare indtil på fredag. Det er seks dage, det kan I godt holde ud. Så har jeg tid til at finde en løsning. Og da det kun er efter arbejdstid, I skal foretage overvågningen, er det en overskuelig opgave. Jeg sørger for at holde mig hjemme så vidt muligt, og så tager vi den derfra.”

Lasse og Michael nikkede.

Jannik hældte en kop kaffe op, skar en mazarinkage i skiver og sendte den over til kammeraterne. De sad og spiste af kagen i nogle minutter, hvor den eneste lyd var regnen, der begyndte at falde ind mod vinduerne i en hypnotiserende rytme.

Michael gned sig i øjnene og gabte. "Hvad ... ham Edgar der. Hvorfor vil han gå til politiet om en pige, I gik i klasse med?"

Jannik tog den sidste bid af sit stykke mazarinkage, tyggede, mens han tænkte. "Det er ikke altid en fordel at kende sandheden. I var der ikke og kan nemt misforstå hændelsen, hvis jeg fortæller i detaljer om den."

Lasse og Michael rykkede sig frem i stolene.

"Du kan stole på os," sagde Lasse. "Vi fortæller ikke noget til nogen."

"Det ved jeg. Men det her er ikke kun et spørgsmål om min sikkerhed. Det, der skete for mig for 22 år siden, var personligt. Jeg var glad for pigen."

"Hvad skete der?"

Jannik gned sine fingre mod håndfladen. "Hun døde."

Stilhed i nogle sekunder, hvor Lasse og Michael fordøjede oplysningen, hvorpå de så på Jannik.

"Det skete en nat i juli. Vi overnattede i en svensk lejr, der lå på øen Höga. Vi havde spillet guitar og sunget ved lejrbrånde hele aftenen. Var godt oppe at køre over den smukke natur og selvfølgelig pigerne, der havde badet i havet det meste af dagen. Lærerne var gået i seng, og det meste af lejren var stille. Da besluttede Edgar, Stefanie og jeg at gå en måneskinstur. Vi gik op i skoven, som lå et lille stykke fra stranden. Det var der, det skete. At hun mistede bevidstheden. Det var et uheld, drenge. Jeg havde aldrig forestillet mig, at det kunne udvikle sig på den måde. Vi lå bare og kælede lidt inde mellem træerne, Stefanie og jeg, mens Edgar holdt udvig ude på skovstien. Og så pludselig gik der krampetrækninger igennem hendes krop. Jeg kunne intet stille op. Efter få minutter var hun væk. Både Edgar og jeg forsøgte at give hende førstehjælp. Jeg pressede og pressede på hendes brystkasse. Jeg kunne mærke, at det var nyttesløst. Da vi gav op, måtte vi tænke hurtigt. Det så ikke godt ud for os. Hvis der skulle

udnævnes en syndebug, kunne det højst sandsynligt blive mig og Edgar, der lå for skud. Så vi gjorde det dumme i verden: Vi forsøgte at gemme liget. Vi kastede hende ud i havet. Det var først om morgenen, at folk reagerede på, at hun var væk. To uger senere var der efter en massiv politief-tersøgning stadig intet spor af hende. Alle gik nok og ventede på, at hun skyllede op på en strand. Heldigvis forbandt ingen hendes forsvinden med, at der var sket noget mistænkeligt. Drukneulykke, skrev de i rapporten. Hændeligt uheld. Lærerne var tæt på at miste deres job, fordi de ikke havde holdt bedre øje med eleverne – men hvordan skulle de have kunnet gøre det? Sætte en line omkring livet på os og håbe på, at vi holdt os inde i hytterne efter mørkets frembrud? Vi var teenagere. Det, der skete, var et hændeligt uheld. Stefanie må have haft dårligt hjerte eller noget. Hun kunne have fået et anfald på et hvilket som helst andet tidspunkt.”

Lasse og Michael nikkede med rynkede pander.

”Jeg fortæller det her til jer, fordi vi er bedste venner. Jeg ved, at vi altid vil støtte hinanden ubetinget, når en af os har brug for det.”

Lasse klappede Jannik på låret. ”Du kan stole på os. Selvfølgelig kan du det. Du har absolut ingen skyld i Stefanies død. Det var et hændeligt uheld, som du siger. Jeg er bare ked af at høre, at I har båret det åg på jeres skuldre, siden I var et par knægte.”

”Det skal du ikke være. Vi handlede forkert. Vi skulle have tilkaldt politiet med det samme i stedet for at lade panikken tage fat i os. Men ja, vi var bare to knægte, og vi kunne ikke overskue situationen klart nok.”